

ศึกษากรณีปัญหาการกำหนดอายุความสำหรับความผิดอันยอมความได้¹

อนันต์ ตันวงษ์วาน²

จากการศึกษากรณีปัญหาการกำหนดอายุความสำหรับความผิดอันยอมความได้มีโดยวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงความหมาย ประวัติความเป็นมา แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายเกี่ยวกับความผิดอันยอมความได้ ศึกษาถึงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับความผิดอันยอมความได้ เพื่อวิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับปัญหาอายุความในคดีความผิดอันยอมความได้ และเพื่อหาข้อสรุปและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับเรื่องเกี่ยวกับปัญหาอายุความในคดีความผิดอันยอมความได้

กฎหมายอาญามีภารกิจในการคุ้มครอง การอยู่ร่วมกันของมนุษย์ในสังคมมนุษย์ไม่อาจอยู่ได้โดยลำพัง และโดยธรรมชาติแล้วมนุษย์มีความจำเป็นต้องอยู่ร่วมกัน เมื่อมนุษย์จำเป็นต้องอยู่ร่วมกัน การกระทบกระทั่งกันไม่ทางใดก็ทางหนึ่งจะต้องเกิดขึ้นเป็นธรรมดา กฎหมายอาญาในฐานะที่เป็นเครื่องมือในการรักษาความสงบและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมืองจึงมีความสำคัญมาก การแบ่งประเภทความผิดอาญาตามลักษณะความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยได้แบ่งประเภทความผิดตามลักษณะของความผิดทางอาญาได้คือความผิดอาญาแผ่นดินและความผิดอันยอมความได้ ซึ่งความผิดใดจะเป็น “ความผิดอันยอมความได้” กฎหมายจะระบุไว้โดยเฉพาะผลก็คือว่าความผิดใดที่มีได้ระบุว่าเป็นความผิดอันยอมความได้ ความผิดนั้นก็จะ เป็น “ความผิดอาญาแผ่นดิน”⁴

คำว่า “ความผิดอันยอมความได้” เป็นคำที่ใช้ในประมวลกฎหมายอาญา ความผิดอย่างเดียวกับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเรียกว่า “ความผิดต่อส่วนตัว” และความผิดอันยอมความได้หรือความผิดต่อส่วนตัวนั้น หมายถึงความผิดที่ผู้เสียหายเป็นเอกชนเท่านั้น เป็นคดีประเภทความผิดที่เกิดขึ้นระหว่างเอกชนกับเอกชนไม่ใช่คดีอาญาแผ่นดินที่มีผลกระทบต่อสังคม กรณีใดที่รัฐหรือหน่วยงานของรัฐเป็นผู้เสียหายกรณี

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ศึกษากรณีปัญหาการกำหนดอายุความสำหรับความผิดอันยอมความได้ โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ดร.ปวิศร เลิศธรรมเทวี และคณะกรรมการสอบ คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปรีดา โชติมานนท์ รองศาสตราจารย์ ดร.ปวิศร เลิศธรรมเทวี และรองศาสตราจารย์พัฒนะ เรือนใจดี

²นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

³ คณิต ฒ นกร. กฎหมายอาญาภาคทั่วไป, พิมพ์ครั้งที่ 4. (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วิญญูชน 2554).

⁴ คณิต ฒ นกร. เรื่องเดิม, หน้า 159.

นั้น ไม่เป็นความผิดอันยอมความได้ สำหรับความผิดอันยอมความได้จึงเป็นความผิดอาญาประเภทหนึ่ง ซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายเอกชนคนหนึ่งคนใดเป็นส่วนตัว มิได้ก่อให้เกิดความเสียหายต่อรัฐหรือสังคมโดยตรง หากตัวผู้เสียหายไม่พอใจดำเนินคดี รัฐก็ไม่อาจเข้าไปดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดได้และถึงแม้จะดำเนินคดีไปแล้ว หากตัวผู้เสียหายจะยุติคดีสามารถทำได้เมื่อใดก็ได้

โดยความผิดอันยอมความได้มีกรอบความคิดในทางนิติบัญญัติและหลักการแล้วความผิดอันยอมความได้ ควรมีลักษณะ 3 ประการ คือ

1. เป็นความผิดที่มีความเป็นอาชญากรรมน้อย
2. เป็นความผิดที่มีคุณธรรมทางกฎหมายที่เป็นเรื่องส่วนตัวอย่างมากที่พึงเคารพในเจตจำนงของผู้เสียหายหรือมีคุณธรรมทางกฎหมายโดยส่วนตัว โดยแท้และ
3. เป็นความผิดที่มุ่งประสงค์จะคุ้มครองผู้เสียหายอย่างแท้จริง¹

ความผิดอันยอมความได้นั้น ครอบคลุมเจตนาของผู้เสียหายว่าประสงค์จะดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดหรือไม่ จึงทำให้การดำเนินคดีอาญาสำหรับความผิดอันยอมความได้ กรณีนี้จะต้องมีคำร้องทุกข์ของผู้เสียหาย และกฎหมายประสงค์จะคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลและจะต้องเป็นความผิดที่กระทบต่อผู้เสียหายโดยตรง

ดังนั้น การดำเนินคดีในความผิดอันยอมความได้จะขึ้นอยู่กับความประสงค์ของผู้เสียหายเป็นสำคัญ เนื่องจากตามปกติแล้วอำนาจของเจ้าพนักงานสอบสวนและศาลจะกระทำได้อต่อเมื่อผู้เสียหายได้ร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีและการร้องทุกข์ต้องกระทำภายในสามเดือนนับแต่วันที่รู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิด มิฉะนั้นคดีเป็นอันขาดอายุความร้องทุกข์เมื่อการดำเนินคดีอาญาในความผิดอันยอมความได้เป็นสิทธิของผู้เสียหายเป็นเรื่องที่ผู้เสียหายจะเป็นผู้ตัดสินใจในการเลือกใช้สิทธิในการดำเนินคดี ในความผิดอันยอมความได้ และการร้องทุกข์เป็นเงื่อนไขสำคัญในการเริ่มต้นดำเนินคดีจะต้องทำภายในระยะเวลาตามที่กฎหมายกำหนดด้วย ซึ่งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 96 ได้บัญญัติไว้ว่า “ภายใต้บังคับมาตรา 95” ในกรณีความผิดอันยอมความได้ ถ้าผู้เสียหายมิได้ร้องทุกข์ภายในสามเดือนนับแต่วันที่รู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิดเป็นอันขาดอายุความ” สำหรับความผิดอันยอมความได้นั้น เป็นความผิดอาญาที่กฎหมายกำหนดไว้ว่า เป็นความผิดอัน

¹ นิพนธ์นันท์ เสาวคนธ์. “ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการดำเนินความผิดยอมความได้ของผู้เสียหาย” และปัญหาการดำเนินคดีเป็นฟ้องซ้ำของศาลที่ฐานความผิดเปลี่ยนไป(การศึกษานิติศาสตร 2556), หน้า 2.

ยอมความได้มีฐานความคิดที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญามาตรา 96 ได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการเริ่มต้นคดีอาญาความผิดอันยอมความได้ มีสาระสำคัญดังนี้

ประการแรกปัญหาอายุความในการดำเนินคดีอาญาของผู้เสียหายในความผิดอันยอมความได้สำหรับความผิดอันยอมความได้ กำหนดเงื่อนไขในการดำเนินคดีกำหนดให้ผู้เสียหายต้องร้องทุกข์ภายในสามเดือนนับแต่วันที่รู้เรื่องและรู้ตัวผู้กระทำความผิด ถ้าไม่ดำเนินการร้องทุกข์ภายในระยะเวลาที่กำหนดคดีเป็นอันขาดอายุความไม่มีสิทธิดำเนินคดีต่อไปได้ ซึ่งมีผู้เสียหายต้องการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดแล้วนั้น

แต่ด้วยกฎหมายมีข้อจำกัดในเรื่องระยะเวลาในการร้องทุกข์ ซึ่งต้องกระทำเพียงระยะเวลาภายในสามเดือนนั้น ปัญหาดังกล่าวมานี้อาจส่งผลเสียต่อผู้เสียหายเมื่อไม่ได้ร้องทุกข์ภายในระยะเวลาสามเดือนทำให้หมดอำนาจที่จะดำเนินคดีอาญาต่อไปได้ ซึ่งระยะเวลาเป็นปัญหาสำคัญซึ่งเป็นข้อจำกัดในการดำเนินคดีด้วย ถ้าไม่กระการร้องทุกข์ภายในสามเดือน โดยข้อจำกัดในเรื่องระยะเวลาทำให้ผู้เสียหายดำเนินคดีไม่ทันเวลาซึ่งคงจะมาจากการรวบรวมพยานหลักฐานที่ยังไม่เพียงพอต่อการดำเนินคดีได้หรือไม่รวมขั้นตอนหรือวิธีการที่จะต้องทำการร้องทุกข์ เพื่อที่จะทำการร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนภายในระยะเวลาที่กำหนด

ซึ่งโดยเจตนาของผู้เสียหายนั้นต้องการที่จะดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดอย่างแน่นอนแต่ด้วยข้อจำกัดในเรื่องระยะเวลาในการร้องทุกข์อาจส่งผลเสียให้ผู้เสียหายไม่สามารถร้องทุกข์ได้ทันเนื่องระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดไว้ชัดเจน ทำให้ผู้กระทำความผิด ไม่ถูกดำเนินคดีต่อไป และทำให้ผู้เสียหายไม่ได้รับการเยียวยาจากผู้กระทำความผิดเลย ทำให้ผู้กระทำความผิดเป็นผู้บริสุทธิ์ไม่ได้รับโทษสำหรับความผิดที่ตนกระทำความผิดนั้น ซึ่งเป็นผลมาจากระยะเวลาในการร้องทุกข์ กล่าวโทษที่จำกัด ต้องกระทำในระยะเวลาที่กฎหมายบัญญัติไว้อย่างเคร่งครัด

กฎหมายอาญาไทยไม่ได้มีการขยายอายุความ จึงเห็นสมควรเสนอให้มีการขยายอายุความออกไปเป็นอายุความหกเดือนถึงหนึ่งปี ในกรณีที่ขยายอายุความนี้ ตามกฎหมายประเทศญี่ปุ่นมาใช้กับประมวลกฎหมายอาญาไทย เพื่อเป็นการสร้างบรรทัดฐานหรือเพื่อเป็นการสร้างสภาพบังคับที่เด็ดขาดของกฎหมายอาญาของประเทศไทยสืบไป

เปรียบเทียบกฎหมายอาญาของประเทศญี่ปุ่น (JAPAN) มีความผิดซึ่งผู้เสียหายต้องร้องทุกข์ (SHINKOK/VZAI) เป็นความผิดเล็กน้อย เบาะต้องอาศัยคำร้องทุกข์ของผู้เสียหายเป็นเงื่อนไขในการดำเนินคดีของพนักงานอัยการ โดยการร้องทุกข์จะจัดทำภายในทุกเดือน นับจากวันที่ผู้ร้องทุกข์ทราบตัวผู้กระทำความผิด ซึ่งลักษณะคล้ายกันกับอายุความร้องทุกข์ของประเทศไทย เพียงแต่ระยะเวลาสามเดือน ซึ่งผู้ศึกษาเองเห็นว่า

ระยะเวลาหกเดือนถึงหนึ่งปีนั้น ซึ่งเป็นระยะเวลาที่ผู้เสียหายสามารถเตรียมการในการดำเนินคดี และศึกษากฎหมายเพื่อให้มีการร้องทุกข์กล่าวโทษที่ชอบด้วยกฎหมาย เหมาะสมการปรับใช้การความรุนแรงของคดีหรือทุนทรัพย์ และป้องกันมิให้เป็นช่องทางแก่ผู้กระทำความผิดที่ต้องใช้ประโยชน์จากอายุความสามเดือน ในการเจรจา (ประวิงคดี) บอกกล่าวให้ผู้เสียหายรอคอยว่าตนจะทำคดีค่าเสียหายทางแพ่งจนผ่านพ้นระยะเวลาสามเดือน เพื่อให้ผู้กระทำความผิดหลุดพ้นความรับผิดชอบในส่วนอาญา ผู้ศึกษาจึงเห็นสมควรว่า ควรนำระยะเวลาร้องทุกข์ของกฎหมายอาญาประเทศญี่ปุ่น (JAPAN) มาปรับใช้กับกฎหมายไทย อาจจะทำให้มีการขยายอายุความตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 96 ในกรณีที่มีความผิดนั้นเป็นความผิดต่อส่วนตัวเช่นเดิม แต่ความผิดต่อส่วนตัวนั้นหากมีอัตราโทษที่สูงหรือสร้างความรุนแรงหรือร้ายแรงให้กับสังคมอาจจะมีกรขยายอายุความมากกว่าระยะเวลาตามมาตรา 96 ได้ แต่หากถ้าความผิดดังกล่าวเป็นความผิดต่อส่วนตัวที่มีอัตราโทษสูงหรือก่อให้เกิดความรุนแรงหรือร้ายแรงกับสังคมก็ให้คงไว้ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 96 ดั้งเดิม เพราะปัจจุบันความผิดต่อส่วนตัวก็สร้างปัญหาให้กับสังคมไม่ต่างกับอาญาแผ่นดินเลย

ควรจะมีการแก้ไขกฎหมายอาญา เรื่องอายุความสำหรับคดีความผิดอันยอมความได้ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 96 โดยการขยายระยะเวลาร้องทุกข์กล่าวโทษจากสามเดือน เป็นหกเดือนถึงหนึ่งปี นับตั้งแต่วันที่รู้เรื่องการกระทำความผิดให้เท่ากับกำหนดอายุความการฟ้องร้องคดีละเมิดตามมาตรา 448 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ประการที่สองปัญหาอายุความในการดำเนินคดีอาญาซึ่งผู้เสียหายเป็นผู้ไร้ความสามารถความผิดอันยอมความได้ ซึ่งกระทำต่อผู้ไร้ความสามารถการเริ่มนับอายุความเริ่มนับเมื่อผู้นุบาลได้รู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิด เนื่องจากผู้ไร้ความสามารถเป็นผู้หย่อนความสามารถ

ลักษณะของผู้ที่มีอาการป่วยทางจิตเวช⁶ เพื่อให้เข้าใจถึงภาพรวมของผู้ที่มีความผิดปกติทางจิตหรือคนวิกลจริต ในเบื้องต้นจึงขอกล่าวถึงลักษณะอาการของผู้ที่มีความผิดปกติทางจิตเพื่อเป็นพื้นฐานในการศึกษาทำความเข้าใจเกี่ยวกับแนวคิดทางกฎหมายเสียก่อน ซึ่งสามารถแบ่งได้อาทิเช่น

1. มีความผิดปกติของพฤติกรรมเคลื่อนไหว เช่น การกระทำซ้ำ ๆ อย่างไม่มีความหมาย กระทำตามผู้อื่นโดยไม่ตั้งใจ หรือย่ำทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยไม่มีเหตุผล ซึ่งตัวผู้ป่วยก็รู้ตัวแต่ไม่สามารถขัดขืนได้

⁶ ดวงพร งามไพบูลย์, มาตราการทางกฎหมายเพื่อพิสูจน์ความผิดปกติทางจิตขั้นรุนแรงขณะกระทำความผิดอาญา, วิทยานิพนธ์ หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2558, หน้า 14 – 18.

2. มีความผิดปกติในเนื้อหาของความคิด เช่น มีความคิดหลงผิด เชื่อในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ที่ไม่เป็นความจริง โดยจะยึดมั่นอยู่เช่นนั้นและไม่สามารถเปลี่ยนความเชื่อได้
3. มีความผิดปกติของรูปแบบความคิด เช่น ขาดการเชื่อมโยงเหตุและผล ไม่สามารถลำดับความคิดตามขั้นตอนของเหตุการณ์ได้ พูดยาไม่ต่อเนื่องกัน หรือพูดคำซ้ำ ๆ ติดต่อกันโดยไม่มี ความหมาย
4. มีความผิดปกติของอารมณ์ เช่น มีความรู้สึกต่าง ๆ เกิดขึ้นเองโดยไม่ปรากฏสาเหตุ หรือไม่สมเหตุสมผล พร้อมกับมีอาการทางกายร่วมด้วย โดยอาจจะเฉยเมยไม่แสดงอารมณ์ ไม่สนใจ สิ่งแวดล้อม หรือมีอาการหงุดหงิดฉุนเฉียวง่าย
5. มีความผิดปกติของการรับรู้ เช่น แปลสิ่งที่พบเห็นหรือได้ยินผิดไปจากความเป็นจริง หูแว่ว ประสาทหลอน
6. มีความผิดปกติของสติสัมปชัญญะ เช่น มีลักษณะสับสนงงงวย เชื่องซึม ไม่มีสมาธิและไม่สนใจเหตุการณ์รอบตัว
7. มีความผิดปกติของความจำ เช่น การสูญเสียความทรงจำบางส่วน

ทั้งนี้ ผู้ป่วยที่มีความผิดปกติทางจิตถึงขั้นรุนแรงและเรื้อรัง หากไม่ได้รับการบำบัดรักษา อย่างต่อเนื่อง จะทำให้สมรรถภาพทางกาย อารมณ์ ความคิด และพฤติกรรม เสื่อมลง จนทำให้ไม่สามารถ รับรู้ได้ และในบางรายอาจมีพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงจนอาจเป็นอันตรายต่อผู้อื่นหรืออาจก่อคดีอาญา เช่น ทำร้ายร่างกายหรือทำให้ผู้อื่นถึงแก่ชีวิต หรือทำให้ทรัพย์สินเสียหาย หรืออาจหลงผิดถึงขนาด วางแผนฆ่าบุคคลอื่น เป็นต้นแนวคิด และหลักการให้ความคุ้มครองบุคคลวิกลจริต⁷ บุคคลวิกลจริต นั้นเป็นคำเรียก แสดงถึงบุคคลที่มีสภาพทางจิต ผิดปกติ ไปจากบุคคลทั่วไป ซึ่งอาจเกิดจากจิตใจหรือเกิดจากร่างกายอันมีผลกระทบต่อจิตใจ ทำให้บุคคลดังกล่าว ไม่อาจคิดหรือตัดสินใจได้ ซึ่งอาจจะเป็นอาการที่เป็นอยู่ตลอดเวลาหรืออาจจะเป็นเพียงครั้งคราวก็ได้

เปรียบเทียบกับประเทศสหรัฐอเมริกา มีการออกกฎหมายลายลักษณ์อักษรเพื่อกำหนดอายุความ ซึ่งระยะเวลาของอายุความจะยาวหรือสั้นขึ้นอยู่กับความร้ายแรงแห่งคดี ซึ่งบางรัฐในคดีที่ไม่มีความร้ายแรงแห่งคดีจะไม่มีอายุความ ผู้ศึกษาเห็นว่าควรนำกฎหมายประเทศสหรัฐอเมริกาในส่วนนี้มาปรับใช้ ในกรณีความผิดฐานหมิ่นประมาท ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 326 ซึ่งเป็นความผิดที่ไม่มีความร้ายแรงแห่งคดี ให้กำหนดอายุ

⁷ ศิปปะภา อ่อนสระ, มาตรการทางกฎหมายในการให้ความคุ้มครองบุคคลวิกลจริต, วิทยานิพนธ์ หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ปริทัศน์ พนมยงค์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, 2555, หน้า 9 – 38.

ความคงเดิมคือสามเดือน เนื่องจากความผิดฐานหมิ่นประมาท ไม่ได้มีความรุนแรงแห่งคดีเหมือนกับความผิดฐานฉ้อโกง, ขกขอกหรือทูลทรพม์มาเกี่ยวกับดั่งเช่น ความผิดทำให้เสียหาย ซึ่งจะต้องประเมินถึงค่าเสียหายในทรัพย์สินที่หายด้วย อีกทั้งไม่ได้กระทบถึงชีวิตร่างกาย จึงเห็นควรเอาอายุความี่สั้นมาปรับใช้กับประมวลกฎหมายอาญาไทย

ควรจะมีการแก้ไขกฎหมายอาญาเรื่องอายุความ ความผิดอันยอมความ ได้ มาตรา 96 โดยบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมการเริ่มนับอายุความกรณีผู้เสียหายในความผิดอันยอมความ ได้ซึ่งเป็นผู้ไร้ความสามารถ โดยให้เริ่มนับตั้งแต่เวลาที่ผู้นุบาลรู้เรื่องถึงการกระทำความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิด

ประการที่สามปัญหาอายุความในการดำเนินคดีอาญาเกี่ยวกับความผิดอันยอมความ ได้หากผู้ถือกรรมสิทธิ์คนหนึ่งคนใดรู้เรื่องของความผิด และรู้ตัวผู้กระทำความผิด มิได้ร้องทุกข์กล่าวโทษภายในกำหนดตามมาตรา 96 แห่งประมวลกฎหมายอาญาไม่กระทบผู้ถือกรรมสิทธิ์รวมคนอื่นซึ่งไม่ได้รู้เรื่องของความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิด

“กรรมสิทธิ์รวม” คือ การที่บุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปเป็นเจ้าของทรัพย์สินเดียวกัน ซึ่งถ้าไม่ได้ตกลงกันไว้ก่อนว่าใครมีกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินนั้นเป็นจำนวนเท่าใด แล้วกฎหมายให้ถือว่าเจ้าของรวมทุกคนมีส่วนเท่ากันไม่ขัดข้องต่อสิทธิของเจ้าของรวมคนอื่น ๆ และเจ้าของรวมคนหนึ่ง ๆ จะจำหน่ายหรือก่อภาระติดพันเฉพาะส่วนของตนเองก็ได้ แต่ต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าของรวมทุกคน มิฉะนั้น “ไม่สมบูรณ์” และทรัพย์สินที่เป็นของบุคคลหลายคนรวมกันเรียกว่ากรรมสิทธิ์รวมการครอบครองของเจ้าของรวมคนหนึ่งถือว่าเป็นการครอบครองแทนเจ้าของรวมคนอื่นด้วย

ปัญหากรณีที่เจ้าของกรรมสิทธิ์รวม ถ้าคนหนึ่งรู้ และบุคคลอื่นที่เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์รวม มีลักษณะการใช้สิทธิที่ขัดต่อเจ้าของรวมคนอื่นด้วย จึงไม่เป็นต่อผู้เสียหายคนอื่น เมื่อพิจารณาอายุความร้องทุกข์ในคดีความผิดอันยอมความ ได้นั้น กฎหมายกำหนดให้ผู้เสียหายต้องดำเนินการร้องทุกข์กล่าวโทษ ในกำหนดอายุความ สามเดือน นับแต่รู้เรื่องและรู้ตัวผู้กระทำความผิด หรือกรณีที่มิได้ร้องทุกข์กล่าวโทษตามมาตรา 96 หากผู้เสียหายประสงค์จะนำคดีมาฟ้องต่อศาลเองต้องดำเนินการภายในกำหนดอายุความร้องทุกข์กล่าวโทษ ตามมาตรา 96 ประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทย ในกรณีอายุความนั้นของกฎหมายประเทศไทย ไม่ได้กำหนดว่ากรณีที่ผู้ถือกรรมสิทธิ์รวมหลายคนนั้น เงื่อนไขระงับคดีเรื่องอายุความร้องทุกข์กล่าวโทษหรืออายุความฟ้องคดีจะส่งผลอย่างไรต่อผู้ถือกรรมสิทธิ์บุคคลอื่นรู้ด้วย ตามแนวคำพิพากษาฎีกา คนอื่นในคดีอันเป็นการกระทำความผิดกรรมเดียวกันนั้น

ควรจะมีการแก้ไขกฎหมายเรื่องอายุความ ความผิดอันยอมความได้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 96 โดยการบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมการเริ่มนับอายุความในกรณีที่ผู้เสียหายในความผิดอันยอมความได้เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์รวม โดยให้การเริ่มนับอายุความเป็นเรื่องเฉพาะตัวของผู้ถือกรรมสิทธิ์รวมหากผู้ถือกรรมสิทธิ์รวมคนอื่นมิได้รู้เรื่องของการกระทำความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิด ผู้ถือกรรมสิทธิ์รวมเหล่านั้นให้ถือว่าคดียังไม่ขาดอายุความ

เอกสารอ้างอิง

คณิต ฅ นกร. กฎหมายอาญาภาคทั่วไป, พิมพ์ครั้งที่ 4. (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วิญญูชน- คณิต ฅ นกร, “อัยการเยอรมันและการดำเนินคดีอาญาของอัยการเยอรมันก่อนฟ็อง,” หน้า 150-151.

ดวงพร งามไพบูลย์, มาตรการทางกฎหมายเพื่อพิสูจน์ความผิดปกติทางจิตขั้นรุนแรงขณะกระทำความผิดอาญา, วิทยานิพนธ์ หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2558, หน้า 14 – 18.

ศศิประภา อ่อนสระ, มาตรการทางกฎหมายในการให้ความคุ้มครองบุคคลวิกลจริต, วิทยานิพนธ์ หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ปริทัศน์ พนมยงค์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, 2555, หน้า 9 – 38.

เป็นความผิดที่มุ่งประสงค์จะคุ้มครองผู้เสียหายอย่างแท้จริง นิชชานันท์ เสาวคนธ์. “ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการดำเนินความผิดยอมความได้ของผู้เสียหาย” และปัญหาการดำเนินคดีเป็นฟ้องซ้ำของศาลที่ฐานความผิดเปลี่ยนไป (การศึกษานิพนธ์นิติศาสตร์ 2556), หน้า 2.